

- 8) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej w Lublinie — dla województw: białkopodlaskiego, chełmskiego, lubelskiego i zamojskiego,
- 9) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej w Łodzi — dla województw: miejskiego łódzkiego, piotrkowskiego, sieradzkiego i skierniewickiego,
- 10) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej w Olsztynie — dla województwa olsztyńskiego,
- 11) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej w Opolu — dla województwa opolskiego,
- 12) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej w Poznaniu — dla województw: kaliskiego, konińskiego, leszczyńskiego, pilskiego i poznańskiego,
- 13) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej w Rzeszowie — dla województw: krośnieńskiego, przemyskiego, rzeszowskiego i tarnobrzckiego,
- 14) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej w Szczecinie — dla województw: gorzowskiego i szczecińskiego,
- 15) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej w m.st. Warszawie — dla województw: stołecznego warszawskiego, ciechanowskiego, ostrołęckiego, płockiego i siedleckiego,
- 16) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej we Wrocławiu — dla województw: jeleniogórskiego, legnickiego, wałbrzyskiego, wrocławskiego i m. Wrocławia,
- 17) Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej w Zielonej Górze — dla województwa zielonogórskiego.

2. Okręgowe komisje kontroli zawodowej wymienione w ust. 1 działają przy terenowych organach administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, właściwych ze względu na siedziby tych komisji.

§ 2. 1. Członkowie okręgowych komisji kontroli zawodowej właściwych terytorialnie według przepisów dotychczasowych stają się członkami okręgowych komisji kontroli zawodowej właściwych w myśl § 1.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zastępców rzecznika dobra służby zdrowia.

3. Sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia przed okręgowymi komisjami kontroli zawodowej właściwymi terytorialnie według przepisów dotychczasowych, nie zakończone prawomocnym orzeczeniem, podlegają przekazaniu okręgowym komisjom kontroli zawodowej właściwym w myśl § 1.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

31

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICICTWA I ENERGETYKI ORAZ MINISTRA ADMINISTRACJI, GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 30 stycznia 1976 r.

w sprawie niektórych warunków technicznych, jakim powinna odpowiadać ochrona przeciwporażeniowa w urządzeniach elektroenergetycznych o napięciu do 1 kV.

Na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229) i art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1962 r. Nr 32, poz. 150 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115 i 117) oraz w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 28 maja 1975 r. o utworzeniu urzędu Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska (Dz. U. Nr 16, poz. 90), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W sieciach z punktem zerowym bezpośrednio uziemionym zezwala się w okresie do dnia 31 grudnia 1978 r. na stosowanie zerowania lub uziemienia ochronnego jako środka obojętnej dodatkowej ochrony przeciwporażeniowej dla odbiorników użytkowanych w warunkach szczególnego niebezpieczeństwa porażenia, pod warunkiem:

- 1) zapewnienia samoczynnego przzerwania prądów zwarcia i wyłączenia odbiorników spod napięcia w czasie nie przekraczającym 0,2 s oraz

- 2) przyłączenia uziemienia roboczego zasilającej stacji transformatorowej i przewodu zerowego lub uziemiającego w wielu miejscach (co najmniej dwóch, z których jedno znajduje się w sąsiedztwie chronionego odbiornika) do metalowej sieci uziemień naturalnych (np. metalowej sieci wodociągowej miejskiej lub przemysłowej) o małej rezystancji uziemienia wynoszącej przy pomiarze prądem nie mniejszym niż 5A około 0,5 Ω.

2. W razie stosowania bezpieczników topikowych należy przyjmować, że warunek samoczynnego przzerwania prądów zwarcia w czasie nie przekraczającym 0,2 s jest spełniony, jeżeli prąd mający je wywołać przekracza:

- 1) dla bezpieczników z wkładką o działaniu szybkim — sześciokrotną wartość prądu znamionowego wkładki,
- 2) dla bezpieczników z wkładką o działaniu zwłocznym — dziesięciokrotną wartość prądu znamionowego wkładki.

§ 2. 1. Ochronne obniżenie napięcia roboczego jako środek dodatkowej ochrony przeciwpożarowej lub obustronnej dodatkowej ochrony przeciwporażeniowej wolno stosować do zasilania stałych i ruchomych urządzeń o napięciu bardzo niskim, przy czym napięcie znamionowe prądu przemiennego podlegające obniżeniu przez transformator bezpieczeństwa lub przetwornicę bezpieczeństwa nie może przekraczać 500 V, a napięcie znamionowe prądu stałego podlegające obniżeniu przez przetwornicę bezpieczeństwa nie może przekraczać 750 V.

2. Ochronne obniżone napięcie robocze (ust. 1) dla urządzeń użytkowanych w warunkach szczególnego niebezpieczeństwa porażenia nie powinno przekraczać 30 V przy prądzie przemiennym i 60 V przy prądzie stałym. Zezwala się na zwiększenie powyższych wartości odpowiednio do 50 V i do 100 V, jeżeli zasilane urządzenie użytkowane jest w zakładzie uspołecznionym przez wyznaczonych pracowników w ramach ich stałych czynności oraz podlega stałej konserwacji i kontroli.

§ 3. 1. Jeżeli istnieje możliwość wystąpienia między umiejscowionymi na stałe przedmiotami metalowymi różnicy potencjałów osiagających niebezpieczne wartości napięcia dotykowego, a zapobieżenie jednoczesnemu ich dotknięciu przez zastosowanie środków dodatkowej ochrony przeciwporażeniowej jest utrudnione lub niemożliwe, należy wykonać połączenia wyrównawcze. Wymaganie to nie dotyczy mieszkań.

2. Jeżeli wykonanie połączenia wyrównawczego może spowodować niebezpieczeństwo porażenia lub inne szkodliwe następstwa, należy:

- 1) zapobiec niebezpieczeństwu porażenia napięciem dotykowym innym sposobem niż przez wykonanie połączenia wyrównawczego albo
- 2) zastosować środki dopuszczające wykonanie połączenia wyrównawczego bez spowodowania niebezpie-

czeństwa porażenia lub innych szkodliwych następstw.

3. W najniższej kondygnacji zelektryfikowanego budynku należy stosować szynę wyrównawczą i przyłączać do niej metalowe części konstrukcji i wyposażenia instalacyjnego budynku, uziemione przewody zerowe oraz wszystkie wprowadzone do budynku przewody uziemiające, połączone z uziomami naturalnymi i sztucznymi. Wymaganie to nie dotyczy uziemień pomocniczych wyłączników przeciwporażeniowych.

§ 4. Zezwala się na wykonywanie połączeń metalicznych stałych przewodów ochronnych wewnątrz urządzeń przez zastosowanie połączeń rozłączalnych ręcznie, pod warunkiem, że dostęp do tych połączeń nie będzie możliwy bez użycia narzędzi.

§ 5. W zarządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki oraz Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 grudnia 1968 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinna odpowiadać ochrona przeciwporażeniowa w urządzeniach elektroenergetycznych o napięciu do 1 kV (Dziennik Budownictwa z 1969 r. Nr 4, poz. 13 i Nr 6, poz. 22, z 1971 r. Nr 4, poz. 14, Nr 7, poz. 28 i Nr 10, poz. 35 oraz z 1974 r. Nr 3, poz. 6) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 4 zarządzenia skreśla się wyrazy „z wyjątkiem postanowień dotyczących wykonywania połączeń wyrównawczych w mieszkaniach, które obowiązują od dnia 1 stycznia 1976 r.”,
- 2) w załączniku do zarządzenia skreśla się § 58 ust. 4 i 5, § 63 ust. 2 i 3, § 117 i § 143.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: *J. Kulpiński*

Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska: *T. Bejma*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 3 lutego 1976 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie cel i poźwoleń na towary przywożone i na towary wywożone w niehandlowym obrocie towarowym z zagranicą.

Na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 26 marca 1975 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 10, poz. 56) zarządza się, co następuje:

§ 1. W taryfie celnej przywozowej stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej z dnia 25 czerwca 1975 r. w sprawie cel i poźwoleń na towary przywożone i na towary wywożone w niehandlowym obrocie towarowym

z zagranicą (Dz. U. Nr 22, poz. 124) pozycje 29, 46, 59, 86, 93, 95, 182, 192, 198, 199, 237 i 239 otrzymują brzmienie podane w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1976 r.

Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki

Morskiej: *J. Olszewski*